

مصیبت نوحسرا می کنند .

غنچه ها هنوز نشکفته خزان شده و سردها بروی خاک افتاده است ؛ ... این از نظر کسانی است که تنها بجنبه مظلومیت حسین (ع) و یاران عزیزش توجه دارند . اما در نظر « حقیقت بینان » منظره بهاری را بخاطر میآورد که از هر سو آثار حیات و زندگی در آن نمایان است . باغبان کر بلا از نهرهایی که از خون عزیزانش سرچشمه گرفته درختان این باغ ؛ درخت ضیلت ، آزادی ؛ افتخار ، عدالت ، خداپرستی و توحید را آبیاری میکند ؛ .

اینها یدنهایی بخون آغشته جوانان نیستند که بروی خاک افتاده اند ، اینها گلپای لاله ای است که در این موسم بهار از خاک دمیده ، غنچه های آن شکفته ، و گلپای آن بروی انسان میخندد .

این صدای ناله بیتمان غم زده نیست که بر مرگ پدر نوحه سرائی میکنند ، این نغمه شورانگیز بلبلان این باغ است که از عشق گل نمه سرداده اند ؛ ... این نظر کسانی است که در مطالعه تاریخ کر بلا بیشتر بجنبه های هدفی آن توجه دارند .

پیروزی نهایی دو کر بلا از آن که بود ؛ از بنی امیه با آن سربازان خونخوار و درنده و افسران فرمایه و دنیا پرست و جاه طلب ؛ با از خاندان پیشبر (ص) و امام حسین (ع) با آن آزاد مردان با فضیلتی که در راه عشق حق و برای جلب رضای او همه چیز خود را فدا کردند ؛ . توجه به مفهوم واقعی « پیروزی و شکست » پاسخ این سؤال را به ما میدهد « پیروزی آن نیست که انسان سالم از میدان نبرد بیرون آید و پادشمن خود را بچاک هلاک اندازد ، پیروزی آنست که انسان هدفمند خود را پیش ببرد و دشمن را از رسیدن به مقصدشوم خود بازدارد .

با توجه باین حقیقت ، سرانجام نبرد خونین کر بلا کاملاً روشن میشود ، دست است که حسین و پادشمن پس از یک نبرد خونین رشیدانه شهبه شده اما آنها هدف مقدس خود را عالیترین مفهوم آن پیش بردند .

آنها ریشه درخت ظلم و پیدادگری دستگاه بنی امیه را قطع کردند ؛ و مقدمات اقرارش آن حکومت غاصب و ظالم را که افتخار آن در زنده کردن رسوم جاهلیت و آئین دوران بت پرستی بود فراهم ساختند ، و سایه شوم و سنگین آنرا از سر مسلمانان کوتاه کردند و باین وسیله آئین اسلام که بر اثر حکومت بنی امیه در خطر افتاده بود نجات یافت .

حکومت یزید با کشتن مردان با فضیلت خاندان پیشبر اکرم (ص) قیانه واقعی خود را

در اجنه های ما

خاطره گر بلای خونین

بما درسها میدهد

خداوند پیامبر برگزیده اش زندگی توأم با لذت را برای ما الهی پسندد ، را در مردان با غیرت هم از چنین زندگی شگفتا دارند ؛
« امام حسین علیه السلام »

نام « عاشورا » همواره باین سلسله خاطرات هیجان انگیز همراه است ، از بلای این نام مقدس همیشه ندای آزاد مردانی ، که بخاطر مقدس ترین هدیه ها ، عزیزترین سرمایه های زندگی را از دست دادند بگوش جان میرسد .

خاطره شهیدان کر بلا خون غیرت و شهادت و جانیازی را در زکها بجوش میآورد و مفهوم واقعی « هرگز با شرافت بهتر که با لذت زیستن » را در نظرها مجسم میسازد . مطالعه این فصل از تاریخ بشریت که سظوری باخون بر صفحه زمین آن خودنمایی میکند دو گونه احساس در بینندگان بوجود میآورد ؛

در نظر « ناظر بینان » منظره خزان زودرس را مجسم میسازد که برگهای پژمرده دوختانش بشکل غم انگیزی بروی خاک ریخته ؛

گلبرگهای انزده ، زبر شده اش بهر سو پراکنده شده ؛
نغمه شادی مرغان غزلخوانش خاموش گشته ، طوفان خزان اندام ناتوان شاهه های عربان و برهنه آنرا میبلرزاند و از بر خورود با آنها ناله ای بگوش میرسد ، گویا بر این

بنام مسلمانان نشان داد؛ و بالین ترتیب طشت رسوائی ابن مدعیان جانشینی پیغمبر گرامی اسلام (ص) از بام او افتاد.

مکتب امام حسین (ع) در سها بمامیهد و نکته ها بما میآموزد؛ خودش میفرماید:
 «من در راه هدف گام برمیدارم و پیش میروم و از مرگ ترس ندارم زیرا مرگ برای
 جوانمردان تنگ نیست!»
 «جوانمردانی که بانیکان و درستکاران همصدا شدند و از کنهکاران و آلودگان
 دوری جستند.»

«اگر زنده بمانم پشیمان نیستم و اگر مردانه جان دهم در خود سرزنش نخواهم بود
 تنگ و ذلت برای آنهایی است که زنده اند و سر بیزیرند! ...»
 بیایید همه باهم از این مکتب درس بیاموزیم و از باران حسین سرمشق بگیریم ...
 درود بروان پاکتان!

نظر فیچہ فیلسوف آلمانی درباره اسلام چنین است:

سببیت ما را از میراث نبوغ قدیم - یعنی فلسفه یونان - محروم کرد و
 سپس ما را از اسلام محروم نمود!

آن مدنیت عظیم در اندلس لگدمال شد؛ چرا؟

برای اینکه از اصولی رفیع و از غرایی شریف نشأت گرفته بود؟ آری!
 از غر از رجال اسلام.

آن تمدن اسلامی منکر حیات نبود؛ بلکه جواب گوی حیات بود و
 سببش را برای فرا گرفتن آن باز کرده بود، بعد از سقوط اندلس

صلیبی ها با آن تمدن بیخک پرداختند و حال اینکه اولی آن بود که
 برخاک سجده کنند و خدای را شکر بگویند و آن مدنیت را اخذ و

اقتباس کنند! تمدن ما در این قرن در قبال تمدن آن عصر، جز تمدنی نبود
 ماشینی چیز دیگری نیست (ترجمه از کتاب خلاصه من القرآن)

- چاپ مصر -